

ZTRACENÝ KLENOT.

Román.

NAPSAL FORTUNE De BOISGOBEL.

"Nikoli, ale úředník mne vyzve, abych se šíře vyslovil a budu přimuce zpravit jej o každém mně známém příběhu. Budu nařízení moji povinnosti říci, že člověk, který náhrdelník ukradl, vás oti podesírá." "To byste musil také dokázati."

"To jsem s to, pan Doutrelais je bude vyslyšán a výpověď jeho rozhodující, neboť slyšel, že muž, s nímž se setkal na schodech, dveře vašeho bytu otevřel."

"To není žádný důkaz a jestě jednou vám pravím, že celá ta historie nezde se mně k výroce podobná."

"Uředník nebude asi těhož minění. Ale kdyby jestě pochyboval, čemuž sotva lze uvěřit, ukázel by mu pan Doutrelais jeden z kamenných náhrdelníků, opál, který zlodějova na stupnicích schodů dnešní noci vytrhl. Před hodinou jsem ten kámen v restaurantu viděl, kde pan Doutrelais s jedním ze svých přátel smlouval. Kámen jsem okamžitě poznal, neboť takové vysvětlení jest ojedinělé. Přítel, kterému pan Doutrelais tento šperk ukázal, odesel: použil příležitost, aby mne něčím své dobrodružství vypravoval. Neřekl jsem mu, že mně ten kámen náleží, jen jsem ho požádal, aby jej nedával ruky, což mně také přiblížil. Představil se vám domě prohlídka se komula? Poňoval jsem, že dveře vás byly našechny, aby domoval jsem se, jsa o výsledku zpraven, že vám něčeho zamílečti nesním."

"Pan Matapan," pravil hrabě, "ještě pořád nechápu vlastní účel vaši návštěvy. Vy chcete zloděje vypátrat, to chápou upínky a přejí vám, abyste brzy zase našly majetek svého šperku."

"V nepokládáte, tedy následky nějaké žaloby za ní," pravil Matapan. "Co byste ale tomu říkali, kdyby jednoho dne ve vašem domě prohlídka se komula? Poňoval jsem, že byl vás byl pěknou, buďou se v něm pátrání konati. Buď se za to miří, že šperk zastrčil a pakli se na neštěstí najde..."

"Nenajde se, byl-li vám ukraden; neboť dejme tomu, že tento komorník můj byl pěknou, byl by náhrdelník asi sotva zde zůstavil. Vzali-li vám jej, stalo se to jenom, aby je prodal, ale nikoli, aby je podřízel."

"Jsem zcela vašeho náhledu, pane hrabě!"

"Tedy zbyvá nám jenom ještě jedno podezření. Ze bych se byl dopustil této krádeže já, nebo mojí syn."

"Vý, pane hrabě, jste povoznán nad každou podezřenou."

"Tedy by se jednalo o mého syna?"

"Pan hrabě," odpověděl Matapan, "naši úředníci potají se výdaje, jaký život vedou osoby z nějakého zločinu podezřelé. Aby se zdál být výslechovacímu soudu podezřelým, dochází často, že je někdo hrálem, nebo že má dluhy."

"A můj syn má dluhy, můj syn bráje?" tázal se hrabě ukvapěle.

"Nu, to je v městě známo, že vydání jeho převyšuje daleko jeho příjmy."

"To není žádná příčina, viniti je ze skutku nepočestného. Kdyby se někdo odvážil, jej obvinovat, zajištět by se ospravedlnil. Pojďte tedy jen klidně svou žalobu."

"Nuže dobré, pane hrabě, přejí si jen, abyste svých dnešních slov nelitoval. Dovolte mně ještě, abych doložil, že bych se nebyl obrátil k soudům, kdybyste mój ranní návrh přivítavější byl příjal."

"Ach!" zvolal hrabě zlosti cílý zasmály, "tam tedy směřujete? Dovolíval jste se, že mne tu s nějakou zlodějskou povídáčkou, kterou jste si tam vymyslili, zastříte, ale vy mne špatně znáte, pane. Raději spřání syna svého před soudním dvorem, než aby moje dcera nesla vaše jméno."

"Moje jméno, nebo jméno jiné," pravil Matapan chladně, "to je jedno. Vy jste mne necháli mít za svého zetě, to bylo vaše právo a tato věc je pro mne významná. Nežádám jsem něčeho vše, než aby tato nepříjemná aféra v zárodku se udusila; ale můsto, abyste mně za moje kroky díky vzdal, miluji ke mně sňasobem, který mne aprobátuje všechny ohledy k vám. Nesvýra mně teď ní-

čeho více, než podat svou žalobu soudnu."

"Jádete," pravil hrabě, ukazuje na dvěře.

"Dopadne-li vše zle," pravil Matapan, opouštěje pokoj, "připište si to sam, pane hrabě."

"Však já Juliana vezmu do ochrany proti pomluvám toho člověka," zamumlal Calprenéde, vidi se samotou, "ale nepolepší se, opustí Paříž."

V tom okamžení otevřely se dvěře kabinetu a Arletta vstoupila.

"Jakže, ty jsi zde byla?" tázal se kněz, čelo svraštěje, "přece jsem te žádal, aby poskocala."

"Byla jsem také v jídelně," pravila Arletta, "ale vaše rozprava s Matapanem trvala příliš dnoho a byla jsem již netrpělivá."

"Měla jsi pravdu," doložil Calprenéde, "jednalo se o tvého bratra."

"Ah! můj bože, vypůjčil si snad peníze od toho člověka?"

"Neče horšího než to, on ho o-kral. Dnešní nocí vloupal se do Matapanu, jemuž byl skvostný opálový náhrdelník u-krazen."

"Julien vrátil se dnes dřívě, než obyčejně domů, iž o jedné hodině... Slyšela jsem ho, byl v tomto pokoji...."

"To je podivné, myslil jsem — doufal jsem, že dle svého zvyku mino dům strávil," mumlal hrabě.

"Vy jste doufali?"

"Ano, neboť byl spatřen na schodech člověk, který dveře nášho bytu otevřel.... On měl klíč.... A tento člověk držel v ruce náhrdelník, který prý ukrazen byl."

"Nu, toho potěšení nedostane se ti dnešního večera, budu jistí u tvého bratra. O deváté hodině zase se vrátí domů, abych čaje požádala. Očekávám jednoho ze svých přátel, jenž honosí se tím spátným výkusem, že náleží záležitosti v této společnosti. Proto žádám, abyš zažil dnešní večer zde. Nebude se nuditi, neboť můj přítel jest rozmířil muž."

"Kdo je to?"

"Hrabě de Calprenéde; trván, že zajistí znás jeho syna, který prý vede život dosti daremný."

"Znám jej velmi málo, skoro tak málo, jako jeho otce."

"Nuže, dobře, a co soudíš o jeho dceři?"

"Právě dle vás, že bych mohla sice nezdolovit, vás osloviti, kdyby..."

"Dobré, dle vás, že je dceře měníni, když tak vychvaluješ."

"On," zašeptala dívka, sklánějí svou ušardělou tvář.

"Buď ovšem, on sám. Podržel také opál, který zlodějovi vytrhl; opál ten má být také průvodním předmětem, aby vinník se vysvetlil. Doutrelais také tvrdil, že zloděj na méně byl se ukryl. A na tak lehkomyšlném tvrzení zakládá Matapan svou obžalobu?"

"Podílejte se na nedostojnosti a jsem jista, že pan Doutrelais je nedostojil.... Jsem jista, že by Juliana v době potřeby dokoně se zastal."

"Nu, pan Matapan poskytne mi k tomu příležitost, neboť odstup se od této krádeže, já, nebo mojí syn."

"Vý, pane hrabě, jste povoznán nad každou podezřenou."

"Tedy by se jednalo o mého syna?"

"Pan hrabě," odpověděl Matapan, "naši úředníci potají se výdaje, jaký život vedou osoby z nějakého zločinu podezřelé. Aby se zdál být výslechovacímu soudu podezřelým, dochází často, že je někdo hrálem, nebo že má dluhy."

"A můj syn má dluhy, můj syn bráje?" tázal se hrabě ukvapěle.

"Nu, to je v městě známo, že vydání jeho převyšuje daleko jeho příjmy."

"To není žádná příčina, viniti je ze skutku nepočestného. Kdyby se někdo odvážil, jej obvinovat, zajištět by se ospravedlnil. Pojďte tedy jen klidně svou žalobu."

"Nuže dobré, pane hrabě, přejí si jen, abyste svých dnešních slov nelitoval. Dovolte mně ještě, abych doložil, že bych se nebyl obrátil k soudům, kdybyste mój ranní návrh přivítavější byl příjal."

"Ach!" zvolal hrabě zlosti cílý zasmály, "tam tedy směřujete? Dovolíval jste se, že mne tu s nějakou zlodějskou povídáčkou, kterou jste si tam vymyslili, zastříte, ale vy mne špatně znáte, pane. Raději spřání syna svého před soudním dvorem, než aby moje dcera nesla vaše jméno."

"Moje jméno, nebo jméno jiné," pravil Matapan chladně, "to je jedno. Vy jste mne necháli mít za svého zetě, to bylo vaše právo a tato věc je pro mne významná. Nežádám jsem něčeho vše, než aby tato nepříjemná aféra v zárodku se udusila; ale můsto, abyste mně za moje kroky díky vzdal, miluji ke mně sňasobem, který mne aprobátuje všechny ohledy k vám. Nesvýra mně teď ní-

ti, pravil si Courtaumer, "jest to námořník. To poznávám dle jeho spôsobu chůze. Bezpochyby jsem jej viděl v nějakém přístavu, nebo na nějaké lodi. Důstojníkem není, nanevjš kormidelníkem."

"Muž, který patrně byl zvyklý, sam se postupovat, usadil se za se na místo a pojídal klidně daleko. Courtaumer zapálil si doutník, když všeobecná pozornost zase pojednou obráclena byla k cizinci. On totiž, mimo, aby obvyklí lidi si objednal, ihned když se bavil."

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne před námořníkem komisi?"

"Váš manžel je pětadvacet let, máte dceru, která vás povídala v Saigonu, když vás prospěšnou osvědčil zastavit se mne